

ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Τῆ 8/20 Δεκεμβρίου.

Αἱ πλημμύραι τοῦ Ῥήνου εἶχον ἐπισκιάσει πρό τινων ἐβδομάδων πᾶν ἄλλο θέμα ὁμιλίας. Αἱ ἐξ αὐτῶν καταστροφῶν συνεκίνησαν πᾶσαν τὴν Γερμανίαν. Αἱ ἡμερησίδες ἐπληροῦντο σπαρακτικῶν περιγραφῶν καὶ ἠνοιγον ἐν τοῖς γραφείοις αὐτῶν καταλόγους συνεισφορῶν ὑπὲρ τῶν θυμάτων. Καὶ τὸ ἄνθος τῆς γερμανικῆς κοινωνίας ἔσπευδε νὰ πρωτοστατήσῃ εἰς τὰς συνδρομάς τῆς γερμανικῆς Κυβερνήσεως πρώτης δούσης τὸ παράδειγμα διὰ τῆς ἀποστολῆς πεντακοσίων χιλιάδων μαρκῶν. Εἰς τὰς διαφόρους πόλεις ὀργανοῦντο εὐεργετικαὶ ἀγοραὶ, συναυλῖαι, ἔρανοι κοινοί, παραστάσεις ἑκτακτοί, ἐπιτροπαὶ πρὸς συλλογὴν χρήματος ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν θυμάτων.

Ἄλλ' ἐνῶ ταῦτα ἡ λογὰς μερὶς τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους ἐνῆργει, ὁ λαὸς ἔμεινε δυστυχῶς ἀνάληγτος καὶ δὲν εἶδομεν πᾶ ὥραϊα ἐκεῖνα δείγματα τῆς λαϊκῆς ἐλευθεριότητος, ἅτινα ἐν Γαλλίᾳ, φερ' εἰπεῖν, ἐν ὁμοίαις περιστάσεσιν ἀπαντῶμεν. Δὲν δύναται τις βεβαίως ν' ἀποδώσῃ τοὺς λόγους τῆς τοιαύτης ἀποχῆς εἰς πτωχείαν τοῦ λαοῦ, ὡς ὁ ἐκ Βερολίνου ἀνταποκριτὴς τοῦ παρισίου «Figaro» ἰσχυρίσθη, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸν χαρακτῆρα τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, μὴ λύνοντες τόσῳ εὐκόλως τὸ βάλάντιον, ἄνευ ἐλπίδος ὠφελείας ἀτομικῆς ἐκ τῆς τοιαύτης ἐλευθεριότητος.

Τοῦτο καλῶς γνωρίζουσιν οἱ διέποντες τὰ τῆς Γερμανίας καὶ διὰ τοῦτο, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, φροντίζουσι νὰ παρουσιάσωσιν εἰς τὸ βᾶθος πάσης τοιαύτης συνεισφορᾶς τὸ perspective

ὠφελείας τινος. Οὕτως ἵνα συλλέξωσι συνδρομάς, ὅπως μᾶλλον πανδήμως ἐορτάσωσι τὴν εικοσιπενταετηρίδα τῶν γάμων τοῦ διαδόχου τοῦ γερμανικοῦ στέμματος, συνέστησαν καὶ λαχεῖον ἐκκυβευθησόμενον τὴν ἡμέραν ἐκείνην (13/25 Ἰανουαρίου) καὶ ὁ Γερμανὸς διὰ τῆς ἀγορᾶς λαχνοῦ προσφέρει τρεῖς μάρκας ὑπὲρ τῆς λαμπρότητος τῆς ἐορτῆς, ἐλπίζων νὰ ἐορτάσῃ καὶ αὐτὸς ταῦτοχρόνως τὴν εἰσοδὸν παχέος τινος ποσοῦ μαρκῶν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ἡ μέθοδος δὲν ἔλλειψε νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ νῦν. Οὕτω δὲ διετάχθη μᾶλλον δύναται τις εἰπεῖν ἢ διοργανώθη, ἐν Βερολίνῳ, ἐπὶ δύο νύκτας, τοῦ τελευταίου Σαββάτου καὶ τῆς Κυριακῆς, ἐν πάσαις ταῖς συναναστροφαῖς καὶ πάσαις ταῖς συναθροίσεσι χαρτοπαιξία, ἧς τὰ κέρδη προωρίσθησαν ὑπὲρ τῶν θυμάτων τῶν πλημμυρῶν τοῦ Ῥήνου! Ἐπαίξε λοιπὸν ὁ Γερμανὸς ἵνα συνεισφέρῃ ὑπὲρ τῶν καταστραφέντων συμπολιτῶν του, ἐλπίζων πάντοτε ὅτι πιθανώτατα θὰ κερδίσῃ καὶ οὕτω δὲν θὰ συνεισφέρῃ τίποτε ἐκ τοῦ ἰδίου βάλαντιου, ἢ μόνον τὸ κερδηθὲν χρήμα τῶν ἄλλων! Ἐχομεν λοιπὸν ἐκτὸς τῶν εὐεργετικῶν παραστάσεων, τῶν εὐεργετικῶν ἀγορῶν καὶ τόσων ἄλλων εὐεργετικῶν... καὶ εὐεργετικᾶς χαρτοπαιξίας-

Ἄγνοῶ πὺ πρὲπει ν' ἀποδώσῃ τις τὴν ἀποξέφρασιν, οὕτως εἰπεῖν, ταύτην τῶν γενναίων αἰσθημάτων παρὰ τῆ γερμανικῆ λαῶ, ἣν ἀπὸ τοῦ βάλαντιου βλέπομεν δεικνύσαν μετὰ χρι τῶν πράξεων, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαίρεσεων. Τὸ ἐξῆς γεγονός ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῷ Ῥήνῳ μαρτυρεῖ τὸν ἰσχυρισμὸν μου, περιέχον καὶ τὴν ἐξαίρεσιν, ἐκεῖ ὅπου ἴσως οὐδεὶς ἀνέμενε νὰ τὴν εὕρῃ, καὶ τὸν κανόνα τῆς ἀναληγσίας, ἐκεῖ ὅπου ἠλπίζε νὰ ἴδῃ τὴν ἐξαίρεσιν.

Παρὰ τὸ Mainz, ἡ πλημμύρα εἶχε κατακλύσει τὴν καλύβην πτωχῆς γῆρας εὐρισκομένης ἐν αὐτῇ μετὰ τῶν δύο μικρῶν τέκνων τῆς. Δύο σφιγγόντες νέοι ἄνδρες ἐπὶ παρακειμένης ὑψηλῆς γεφύρας ἰστάμενοι ἐθεῶντο ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 395)

Ὁ αὐτὸς Ἰωάννης Βενδίκης εἶναι ὁ ἀνὴρ, ὃν εὕρισκομεν τὴν πρώτην ταύτην μετὰ τοῦ Μηνᾶ ἀποβιβάσθοντα εἰς Πάτμον καὶ πρώτην φορὰν ἐξηγουόμενον διὰ μακρῶν περὶ τῶν αἰσθημάτων του. Διότι ἐφαίνετο περιερχόμενος εἰκῆ τὸν κόσμον καὶ μὴδ' αὐτὸς εἰξεύρων τί ἐξήτει...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

H BENETH.

Ἐν τούτοις, διαρκούσης ἔτι τῆς ἐκπλήξεως τοῦ ἐκ τοῦ βράχου θεωμένου τὴν σκηνὴν ἐκείνην Ἰωάννου Βενδίκου, ἡ μοναχὴ Ἀγάπη ἔδωκε τὸ διακτικίον τῆς πρὸς τὸν κωπηλάτην, καὶ οὕτως τὸ ἔθεσεν ἐντὸς τῆς λέμβου. Κατόπιν δὲ αὐτοῦ ἐ-

πάτησεν ἐπὶ τῆς λέμβου ἡ Ἀγάπη καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν πρύμναν, ἐνῶ, ὁ Νεεμίας ἐσταυροκοπεῖτο καὶ τῆ ἠύχτο κατευόδιον.

Ὁ ἐρέτης ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ καὶ ἀνέλαβε τὰς κώπας.

Ἡ μοναχὴ Ἀγάπη ἐφόρει μαύρην μανθῆλαν καταβαίνουσαν μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ ἐκυπτε τὸ πρόσωπον βαθείως πρὸς τὰ κάτω. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς θέσεως, ἐνθα εἶχε καθίσει, τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὄλως ἀόρατον εἰς τοὺς δύο ξένους, ὡς ἐχούσης ἐστραμμένα τὰ νῶτα πρὸς αὐτούς. Κατὰ τὴν στροφὴν ὅμως τῆς λέμβου ὁ Μηνᾶς, οὐτινος εἶχε διεγερθῆ ἡ πρόσοχη ἐκ τῆς βραχείας πρὸς αὐτὸν ἀνακοινώσεως τοῦ συντρέφου του, προσέφρασε νὰ ἴδῃ στιγμιαίως, σχεδὸν ἀστραπηδῶν, τὴν κατατομὴν τοῦ προσώπου ἐκείνου. Καὶ μὴ δυνήθεις νὰ κρατηθῆ ἔβαλε πεπνιγμένην κραυγὴν.

— Κυρία Αὐγ....

Ταύτην μόνην τὴν συλλαβὴν προέλαβε νὰ ἀρθρώσῃ ὁ Ἰωάννης Βενδίκης, ὅστις εἶχε σκεφθῆ ἄλλως, μετὰ ἀκαριαίας ταχύτητος τοῦ ἔφραξε τὸ στόμα μετὰ τὴν χεῖρα καὶ τὸν ἐξαίμασε.

— Σιωπῆ, Μηνᾶ, τῷ εἶπε.

— Διατί;

— Σιωπῆ, σοι λέγω.

Ὁ Μηνᾶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιμείγῃ.

Ἄδελφον ἂν ἡ κραυγὴ τοῦ Μηνᾶ ἠκούσθη ὑπὸ τῆς μοναχῆς, διότι τὸ ὕψος τοῦ βράχου ἦτο ἀρκετὸν καὶ ὁ ἀνεμῆς ἔδωκε φύσα ἀντίπνοος. Ἐστρεψε μὲν αὕτη στιγμιαίως τὸ πρόσωπόν της

ἀπαθῶς τὰ ἀτυχῆ θύματα παλαιόντα τὸν ἔσχατον ἀγῶνα κατὰ τῆς ὁρμῆς τοῦ βούματος. Νεαρά κόρη, W. Megens καλουμένη, διέρχεται τὴν γέφυραν, βλέπει τὸ σπαρακτικὸν θέαμα, προσκαλεῖ τοὺς δύο φιλοθεάμονας εἰς βοήθειαν τῶν πνιγμένων, προσπαθεῖ διὰ λόγων καὶ διὰ δακρύων νὰ τοὺς συγκινήσῃ καὶ εἰς τὴν μόνην ἀπάντησιν των, τῆς ἀνυψώσεως τῶν εὐρέων ὤμων αὐτῶν, ῥίπτεται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ μετὰ ἀγῶνα πολὺν καὶ κίνδυνον μέγαν σώζει καὶ τὰς τρεῖς κινδυνεύσας ὑπάρξεις, τῶν δύο ἐπὶ τῆς γέφυρας ἀνθρωπομόρφων κτηνῶν ἐξακολουθούτων τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ θεάματος.

Ἄλλ' ὡς εἶπον, δὲν ἔχει οὗτο τὸ πρᾶγμα διὰ τὴν ἐκλεκτὴν κοινωσίαν τῆς Γερμανίας. Ἡ ἔτι συνεκινήθη καὶ ἐπραξε πᾶν τὸ καθ' ἑαυτήν, ὅπως ἔλθῃ ἀρωγὸς τῇ δυστυχίᾳ. Καὶ ὁ καλλιτεχνικὸς κόσμος δὲν ἠδύνατο νὰ φανῇ ὑστερῶν. Συνεβάλλετο λοιπὸν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν γενικὴν προθυμίαν καὶ εἰς τὰ εὐγενῆ του αἰσθήματα ὀφείλομεν τὴν δοθεῖσαν κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν (2/17 Δεκεμβρίου) Ἑωθινὴν Συναυλίαν (Matinée) ἐν τῷ Μελοδράματι (Opernhaus) τοῦ Βερολίνου.

Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα αὐτῆς ἦτο ὅ,τι ἐκλυστικόν, ἀρχίζον ἀπὸ τοῦ πλήρους μυστηριώδους μελωδίας ἄσματος τῶν δασῶν (ἐκ τοῦ Προσκυρήματος τοῦ Ρόδου τοῦ Schumann), ψαλέντος ὑπὸ χοροῦ ἀνδρῶν, καὶ λήγον εἰς μίαν χαριεστάτην κωμικὴν σκηνὴν ἐπὶ τῶν αὐστριακῶν Ἄλπεων, ἡ ὑπόσχεσις ἴσως ἀπὸ τὸ τίτλι ἐπιγραφομένη, καὶ ὠραιότατα τυρολιὰ ἄσματα περιέχουσαν ἢ δὲ εὐκαιρία ἦτο ἀρίστη ὅπως ἀπολαύσῃ τις ἐξόχους Γερμανοὺς καλλιτέχνας καὶ θεσπεσίαν μουσικὴν.

Χωρὶς νὰ στερήσω τοῦ θαυμασμοῦ μου οὔτε τὸν ἀμίμητον βαθύφωνον κ. Fricke, οὔτε τὴν δεξιωτάτην κλειδοκουμβαλίστριαν, δεσποινίδα Maidan, οὔτε τοὺς ἄλλους λαβόντας μέρος εἰς τὸν Ὄρθρον αὐτὸν καλλιτέχνας, θὰ κάμω λόγον μόνον διὰ τρεῖς καλλιτέχνιδας.

ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο ἴσως νὰ γνωρίσῃ τοὺς δύο ἐκείνους ἀνθρώπους, διότι ὁ μὲν Μηνᾶς ἐκάθητο μετὰ τὴν πλευρὰν ἐγκαρσίως ἐστραμμένῃ πρὸς τὴν θάλασσαν. Ὁ δὲ Βενδίκης ἐκ παντὸς τρόπου προσεπάθει νὰ μὲν ἀγνωστος καὶ εἶχεν ἀπὸ πολλοῦ τελειοποιήσῃ τὰ πρὸς τοῦτο μέσα. Πυκνότητος καὶ μέλαν γένειον, ἔχον ποῦ καὶ ποῦ λευκάζουσας τρίχας ἐσκέπαζε τὰς γνάθους του. Τὰ δὲ μαλλία του ἄφθονα καὶ ἄγρια ἐσκίαζον τὸ μέτωπόν του. Πλὴν τούτου, ὅτε ὁ Μηνᾶς ἔβαλε τὴν κραυγὴν ἣν εἶπομεν, ὁ Βενδίκης ἐκυψεν ὀρμεμφύτως πρὸς τὴν γῆν καὶ συγχρόνως ἐστράφη πλαγίως πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος.

Ἡ λέμβος ἀπεμακρύνετο ταχέως καὶ ἔφθασεν εἰς πλοιάριόν τι.

Ὁ Βενδίκης, ὅστις ἐκράτει τὴν ἀναπνοήν, τὴν ὄρασιν καὶ τὴν ζωὴν συγκεντρωμένην πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς λέμβου, εἶδε τὸν ἐρέτην μεταφέροντα ἐπὶ τοῦ πλοιαρίου τὴν ἀποσκευὴν τῆς μοναχῆς, εἶδεν αὐτὴν ταύτην ἀναβαίνουσαν εἰς τὸ κατάστρωμα, εἶδε τοὺς ναύτας ἐτοιμαζομένους πρὸς ἀνέλκυσιν τῆς ἀγκύρας καὶ ἀναπέτασιν τῶν ἰστιῶν. Ὁ Μηνᾶς μετέφερεν ἀμοιβαδὸν τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ πλοιαρίου ἐκείνου εἰς τὸν Βενδίκην, καὶ ἀπὸ τοῦ Βενδίκην πάλιν εἰς τὸ πλοιαρίον.

— Μηνᾶ, Μηνᾶ, εἶπε τέλος ὁ Βενδίκης καὶ αἱ λέξεις αὐταὶ εἶχον γογγυσμοῦ ἤχον, οὐδ' ὠμοίαζον μετὰ ἑναρθρον φωνὴν ἀνθρώπου.

Ἀρχίζω ἀπὸ τὴν συμπαθεστάτην Lola Beeth τὴν πληροῦσαν τὴν σκηνὴν καλλονῆς καὶ φωνῆς μαγευσοῦσης. Εἶναι δημοφιλεστάτη ἰδίως παρὰ τῇ νεολαίᾳ διότι εἶναι ὠραία.

Τῆς εἰσόδου τῆς προηγήθη ἀνὰ πᾶν τὸ θέατρον ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου μέχρι τῆς πλατείας Ψίθυρος ἐνθουσιώδης «Jetzt Kommt Lola» (τώρα ἔρχεται ἡ Λώλα), πάντες ἐμουρμούρησαν καὶ παρεσκευάσαντο ἐπὶ χειροκρότημα καὶ hoch, ὅπερ ἐνταῦθα ἀντικαθιστᾷ τὸ bravo. Τί τὰ θέλετε; Ὅταν ἔχη τις νεότητα καὶ καλλονὴν εἶναι ἀγαπητός! Καὶ διὰ τοῦτο τετρακίς καὶ ἡ Lola ἐκλήθη εἰς τὴν σκηνὴν μετὰ τὸ τέλος τοῦ Ave Maria τοῦ Gounod, ὅπερ ἔφαλε συνδυασμένη ἀπὸ βιολίνου, ἄρπαν καὶ ἀρμόνιον. Ἐγὼ δὲ ὁμολογῶ ὅτι εἶχον ἀφεθῆ εἰς ἔκστασιν ἐκ τῆς μελωδίας καὶ ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς. Καὶ ὅταν μετὰ τὴν τετάρτην ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐξοδὸν τῆς ἐξηφανίσθη ἀπὸ τῶν ὀμμάτων μου, ἀνεπόλησα ὅτι ἐν Ἀθήναις, ἐκεῖ που κατὰ τὴν Πλάκκην, ὄρασερὸ κόρη ἔχει καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν Lola Beeth. Καὶ — ὦ τῆς ἐλεινότητός μου! — ἐπόθησα τὰς Ἀθῆνας! Θὰ ἤρχιζον δὲ ἴσως κωμικὸν ῥεμβασμὸν, ἂν μὴ ἡ εἰσόδος τῆς Πάττη τῶν Γερμανῶν, τῆς Παυλίνης Λούκα, δὲν μοι ἀπετίνασσε καὶ τὸ ἐλάχιστον ἔχνος ῥεμβῆς ἢ νάρκης.

Ἡ Παυλίνα Λούκα εἶναι διὰ τοὺς Γερμανοὺς ἀντικείμενον λατρείας. Καὶ ὅμως πρὸ δεκατετραετίας, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σκηνῆς ἀφ' ἧς ἀπήλαυσα ἐγὼ τὸ ἀργυρόηχον, κρυστάλλινον κελάδηνά της, ἀπεχώρησε **συριχθῆσα**! Διότι ὁ Γερμανὸς ὅστις ἐπλήρωσεν ἀδρῶς τὴν ἀπόδρα τῆς, εἶχεν ἀπαίτησιν νὰ τὴν ἀκούῃ κατὰ τὰς συμπεσωνημένους ἐσπέρας. Ἄλλ' ἡ Λούκα, ἐπωρεληθεῖσα διμήνου ἀναπαύσεως, δυνάμει συμφωνίας, χορηγομένης αὐτῇ κατ' ἐναυτὸν, περιήλθε πάλιν καὶ ἄσπετα χρηματολογούσα. Ὅταν δὲ ἐπανέκαμψεν εἰς Βερολίνον ἐζήτησεν ὀλίγων ἡμερῶν ἀδειαν, ὅπως ἀναπαυθῆ ἐκ

— Λέγε, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Μηνᾶ, ὕπαγε, τί κάθησαι;

— Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγω, κύριέ μου; περιμένω νὰ με διατάξῃς.

— Ὑπαγε, Μηνᾶ, εἰς τὸ πλοῖον.

— Εἰς ποῖον πλοῖον, κύριέ μου; Μήπως εἰς ἐκεῖνο; εἶπεν ὁ Μηνᾶς, δεικνύων διὰ τοῦ νεύματος καὶ μὴ τολμῶν νὰ ἐκτείνῃ τὴν χεῖρα.

— Εἰς τὸ ἰδικόν μας πλοῖον, Μηνᾶ.

— Αὐτὸ μὲ τὸ ὅποιον ἐταξιδεύσαμεν;

— Ναί.

— Ὑπάγω εὐθύς, κύριέ μου. Ἀλλὰ τί θὰ πράξω;

— Νὰ εἶπῃς εἰς τὸν πλοίαρχον, Μηνᾶ . . .

Καὶ διεκόπη. Ἐξέβαλλε μετὰ κάπου τὰς λέξεις, καὶ οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τέλειον. Τὸ βλέμμα του δὲν εἶχεν ἀποσπασθῆ ἀπὸ τοῦ πλοιαρίου, ἐφ' οὗ ἐπεβιβάσθη ἡ μοναχῆ.

— Λέγε, κύριέ μου, εἶπεν ὁ Μηνᾶς· ἔχε θάρρος καὶ μὴ με κάμνης νὰ κλαίω ὡς παιδίον.

Τῷ ὄντι ὁ ἀτυχῆς Μηνᾶς ἐκλαίεν. Εἰς οὐδὲν τῷ ἐχρησίμευσεν ἡ φιλοσοφία, ἣν εἶχε πρεσβεύσει ἐκ παιδός, ἐνώπιον τῆς ἀφώνου καὶ σπαρακτικῆς ταύτης συγκινήσεως, ἧς ἦτο μάρτυς.

— Ὑπαγε, Μηνᾶ, νὰ εὖρης ἕνα λεμβοῦχον!

— Λεμβοῦχον;

— Ναί.

τοῦ διμήνου καμάτου. Τὸ βερολιναῖον ὁμῶς κοινὸν δὲν ἤν-
 νῶσι νὰ χάσῃ τὸν παρὰ τοῦ καὶ τὸν καιρὸν τοῦ καὶ εἰς ἐκ-
 δίκῃσιν τῇ ἐπιλοδώρησε συριγγοὺς ἅμα τῇ πρώτῃ ἐμφανί-
 σει τῆς ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἴδου διατί ἡ ἐπὶ δωδεκαεστίαν
 λατρευτὴ τῆς Γερμανίας αἰοῖδος, ἡ χαϊδεμένη τοῦ Βερολιναίου
 κοινοῦ καλλιτέχνης, εἶχεν ἀποσυρθῆ ὡς ἄλλος Ἀχιλλεὺς μὲ
 τὴν μῆνιν τοῦ, οὐχὶ εἰς τὰς σκηνάς τῆς, ἀλλ' εἰς τὴν σκη-
 νὴν τοῦ μεγάλου θεάτρου τῆς Βιέννης δρέπουσα θαυμασμὸν
 καὶ λατρείαν.

Δὲν ἤμην εἰς Βερολίνον ὅτε πρὸ διετίας τὸ πρῶτον ἐξευ-
 μениσθεῖσα συγκατετέθη νὰ πατήσῃ καὶ πάλιν τὰς σανίδας
 τῆς σκηνῆς τοῦ Μελοδράματος, ὥστε ἀγνωῶ τί ἐγένετο τότε.
 Ἀλλὰ γνωρίζω, ὅτι, ὅτε πρὸ τινῶν ἐβδομάδων ἔψαλε διὰ
 δευτέραν φοράν ἀπὸ τοῦ πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν συριγγατος,
 δεκάκις καὶ τετράκις ἐκλήθη διὰ φρενητιωδῶν χειροκροτη-
 μάτων εἰς τὴν σκηνὴν, αἱ δὲ τιμαὶ τῶν θέσεων ἔφθασαν καὶ
 ὑπερέβησαν τὸ δεκαπλάσιον κατὰ τὴν πρώτῃν ταύτην ἐφε-
 τερινὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐμφάνισίν τῆς.

Δύνασθε νὰ ἐνοήσῃτε ἐν τῶν ὀλίγων τούτων ὁποῖου θαυ-
 ματισμοῦ ἀπολαύει ἐνταῦθα ἡ πεφημισμένη αἰοῖδος, ἥτις ἀφοῦ
 διεξέυχθη τὸν πρῶτον τῆς σύζυγον, τὸν Βαρῶνον φὸν Ῥάβεν,
 δὲν ἔμεινεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀνευ τοῦ τίτλου τῆς βαρόννης,
 διότι ἄλλος εὐγενὴς Γερμανὸς, ὁ Βαρὸν φὸν Βαλλχόφεν, ἐφι-
 λοτιμήθη νὰ τὸν συνεχίσῃ συζευγνύμενος μετ' αὐτῆς. Καὶ ὁ
 θαυμασμὸς τοῦ κοινοῦ ἀνέρχεται μέχρι τῶν ἀνωτάτων τά-
 ξεων. Οὕτω ἐλέχθη, ὅτι μετὰ τὴν πρώτῃν ἐφετερινὴν ἐσπέ-
 ραν, συγγαίρων αὐτῇ ὁ διάδοχος τοῦ Γερμανικοῦ θρόνου :

— Εἶσθε δυστυχῆς, κυρία βαρόννη, τῇ εἶπε.

— Διὰ τί, ὑψηλότατε; ἠρώτησεν ἐκπλαγεῖσα ἡ καλλι-
 τέχνης.

— Διότι, βαρόννη μου, σὰς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀπολαύσῃ-
 τε τὸ θέαμα τῆς Λούκας παριστανούσης.

Ἴσως φανῆ ὑπερβολικὴ ἡ ἡγεμονικὴ φιλοφροσύνη, ἀλλὰ
 σὰς βεβαίω ὅτι εἶναι δικαία καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς
 ἀρχαίας νεανικὰς ἀναμνήσεις τοῦ ἥρωος τῶν τριῶν γειτονι-
 κῶν πολέμων. Διότι διηγοῦνται, ὅτι πρὶν ἢ Λούκα θρηνηθῇ
 τὴν ἐξάνθησιν τῶν ῥόδων τῆς πρώτης νεότητός τῆς καὶ πρὶν
 ὁ βασιλικὸς πρίγκηψ εὐρεθῇ :

Τὴν μέσῃ ἤδη ὑπερβὰς τοῦ βίου ἡλικίας

τρυφερώτερος δεσμὸς συνδέει τὸν βασιλικὸν οἶκον τῆς Πρωσ-
 σίας μὲ τὴν καλλιτέχνην. Καὶ ποτε ὁ ἡγεμονίδης ἀναβὰς
 ἀμέριμνος, ὡς ἄλλοτε συνήθως, τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας τῆς
 αἰοῖδος, εὐρέθη ἐν τῷ προθαλάμῳ ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν γη-
 ραιὸν, ἀλλὰ σφριγγῶντα εἶτι πατέρα του.

— Μήπως σὰς ἐνοχλῶ καὶ θέλετε ν' ἀναχωρήσω; ἐρω-
 τᾷ μὲ εἰρωνίαν τινα ὁ βασιλεὺς.

— Ἄ, ὄχι, μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ μὲ τὸν αὐτὸν τόνον ὁ
 διάδοχος χαϊρετίζων στρατιωτικῶς, ὁ βασιλεὺς πατήρ μου
 ἔχει παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν προτίμησιν.

Καὶ ἀπῆλθεν.

Ἀλλὰ νῦν, ὁ μὲν Γουλιέλμος ἐγήρασε παραπολὺ, ὁ δὲ
 πρίγκηψ διάδοχος ἐορτάζει τοὺς ἀργυροὺς τοῦ γάμου καὶ
 ἐκ τῆς καλλονῆς τῆς Λούκα δὲν μένει τίποτε ἄλλο ἢ οἱ ἄ-
 ραιοὶ, μεγάλοι καὶ ἡδυπαθεῖς ἀμυγδαλωτοὶ ὄφθαλμοὶ τῆς, αἵ-
 τινες ἀκόμη καὶ τὴν βερολιναίαν ζαχαροπλαστικὴν ἐνέπνευ-
 σαν τοσοῦτον, ὥστε ἐπενόησε τὰ κωνοειδῆ ἐκεῖνα γλυκίσμα-
 τα ἄτινα **Lucca—Augen** (ὄφθαλμοὺς τῆς Λούκας) ὀνομά-
 ζουσι.

Τρία ἄσματα ἀμιμήτως ἔψαλεν ἡ Λούκα κατὰ τὴν Ἑω-
 θινὴν Συναυλίαν, ἐν οἷς καὶ τὸ τῆς Δορελαῦ κατὰ τὴν μελω-
 δίαν τοῦ Liszt. Ἡ ἀηδονόστομος αἰοῖδος εἶνε οὐχ ἥσσαν ἔκα-
 κτος ἡθοποιός. Καὶ διὰ τοῦτο ἄρρητον ἔκφρασιν ἐλάβανον
 εἰς τὰ χεῖλη τῆς οἱ γλυκεῖς τοῦ Χάϊνε στίχοι :

— Καὶ τί νὰ τὸν κάμω;

— Νὰ τὸν στείλῃς εἰς αὐτὸ τὸ πλοῖον.

— Εἰς τὸ πλοῖον ἐκεῖνο; ἠρώτησεν ὁ Μηνᾶς, δεικνύων αὐ-
 τοῖς διὰ τοῦ βλέμματός τὸ πλοῖον, ἐφ' οὗ εἶχεν ἐπιβιβάσθῃ ἡ
 μοναχῆ.

— Ναί.

— Καὶ τί νὰ κάμῃ;

— Νὰ εἶπῃ...

Ἐφεφε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ αἱ λέξεις ἐφαί-
 νοντο πνιγόμεναι ἐντὸς τοῦ, ὑπὸ τοῦ κύματος τῆς ψυχικῆς τα-
 ραχῆς.

— Νὰ εἶπῃ, κύριέ μου, εἰς τὴν... μοναχὴν ὅτι εἴμεθα
 ἐδῶ; Αὐτὸ δὲν θέλετε νὰ εἰπῆτε;

— Ὅχι, Μηνᾶ.

— Ἀλλὰ τί, κύριέ μου.

— Νὰ ἐρωτήσῃ τὸν κυβερνήτην ποῦ...

— Νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διὰ ποῦ πηγαίνει;

— Ναί.

— Καὶ νὰ ἔλθῃ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ;

— Ναί.

— Ὑπάγω εὐθύς, κύριέ μου.

Ὁ Μηνᾶς, ὅστις εἶχεν ἐγερθῆ ἀπὸ πολλοῦ, κατέβη μὲ πη-
 δήματα τὴν κλιτὴν τοῦ βραχίωδους λόφου καὶ ἔφθασεν εἰς
 τὴν προκυμαίαν. Κατ' ἀρχὰς τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ λύσῃ

τὴν πρώτῃν λέμβον, ἣν εὗρε προσδεδεμένην εἰς τὴν ἀποβά-
 θραν, ἀλλ' ἐρατῆθη, ἀναλογισθεὶς ὅτι δὲν ἐξετείνοντο μέχρι
 τούτου αἱ παραγγελίαι, ἅς εἶχε λάβει, καὶ τέλος εὗρε λεμ-
 βοῦχον τινὰ ἐν τινι καπηλείῳ καὶ τῷ ἀνέθηκε τὴν ῥηθεῖσαν
 ἐντολήν, δὸς αὐτῷ ἀργυροῦν νόμισμα.

Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὅστις εἶχεν ἀκριβῶς ἀνάγκην
 τοῦ ἀργυρίου τούτου, ἵνα πῖη καθ' ὅλην τὴν ἐσπέραν, ἔλυσε
 τὴν λέμβον τοῦ, μετέβη ἀντωθὴν τὸν ἀβαθῆ τῆς θαλάσσης
 πυθμένα διὰ κονταρίου μέχρι τοῦ ὑποδειχθέντος πλοίου, καὶ
 ἐπανελθὼν μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐπληροφόρησε τὸν Μηνᾶν
 ὅτι τὸ πλοιάριον τοῦτο ἔμελλε νὰ πλεύσῃ, σὺν Θεῷ καὶ αὐ-
 θέντῃ, εἰς Μύκονον, Πάρον καὶ Νάξον καὶ ἴσως καὶ εἰς ἄλ-
 λας τῶν Κυκλάδων. Ὁ Μηνᾶς τῷ ἔδωκε καὶ δεῦτερον νό-
 μισμα.

— Ἐχει ἐπιβάτας μέσα; ἠρώτησεν ὁ Μηνᾶς, ὑπερβὰς
 κατὰ τοῦτο τὴν ἐντολήν, ἣν εἶχε λάβει παρὰ τοῦ Βενδίκη.

(Ἀκολουθεῖ)

Μπόέμ.

Jch weiss nicht was soll es bedeuten
Das ich so traurig bin?

"Ω! ἐὰν ὁ W. Kray ἤκουεν ἀπὸ τῆς χεῖλης τῆς Lucca τὸ περιπαθὲς ποίημα τοῦ Heine, ἐνδεδυμένον τὴν μελωδίαν τοῦ Liszt, δις ὠραιότερον ἤθελε φιλοτεχνήσει ὁ χρωστῆρ αὐτοῦ τὴν εἰκόνα τῆς Λορελάυ!

Τελειῶνω μὲ τὴν Ἑρνεστίναν Βέγνερ. Πνεῦμα φαιδρὸν, χαρρακτῆρ εὐθυμὸς, διαχύνει περὶ αὐτῆς ζωηρότητα, εὐφυΐαν καὶ γέλωτας. Διὸ καὶ εἶνε δημοφιλεστάτη. Ἀδιακόπως τὸ κοινὸν ἐγέλα μὲ τὰς εὐφυΐας τῆς ἐν τῇ μικρᾷ κωμικῇ σκηνῇ εἰς ἣν ἔλαβε μέρος, ἀποτυπώσασα θαυμασίαν τυρολίδα. Καὶ εἶνε βέβαιον ὅτι τὰς πλείστας τῶν εὐφυΐων, ἅς ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐκτοξεύει, αὐτοσχεδιάζει ἐκεῖνη τὴν στιγμήν. Ἐν Βερολίῳ νῦν, μεγάλη μερὶς ἐκλεκτοῦ κοινοῦ φοιτᾷ τακτικῶς εἰς τὸ Θέατρον *Ballner* ὅπου παίζει ἡ Ἑρνεστίνη Βέγνερ, χάριν αὐτῆς μόνης.

"Ἐν ἐκ τῶν μᾶλλον περιφθίμων αὐτοσχεδιασμάτων τῆς ἔκαμεν ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ *Amptwidi* καὶ *Palirraia* (*Ebbe und Fluth*) ἣν παριστάνει τῶρκα. Εἶνε εἰς τὰ λουτρά, ὅπου καὶ σχολεῖον κολυμβητικῆς, φέρουσα κοστοῦμι λουτρον. Ἐκεῖ μεταξὺ διαφόρων ἁσμάτων ἄτινα ψάλλει τῇ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ χάσῃ τὸν πρίγκηπα Βίσαρκα εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἐγκαταλιπόντα τὸ προσφιλὲς αὐτῷ ἐνδιαίτημα Βαρζίν, εἰς τὸν δρόμον τοῦ ὁποῦ ἐχάνοντο αἱ ἐπιστολαὶ του, καὶ ἐπανακάμψαντα εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Καὶ αὐτοσχεδιάζει λοιπὸν ἡ Ἑρνεστίνη:

Was Berlin ist ohne Kranzler
Das Varzin ist ohne Kanzler

("Ὅ,τι τὸ Βερολίον εἶναι χωρὶς τὸν Κράντλερ, εἶναι τὸ Βαρζέν χωρὶς τὸν Κάντλερ (ἀρχικαγγελάριον).

Τὸ δίστιχόν τῆς ἔκαμε τὸν κύκλον τοῦ Βερολίνου ἐν μέσῳ ἀπλέτων γελώτων, ὁ δὲ περίφημος τῆς ὑπὸ τὰς Φιλύρας ὁδοῦ (*Unter den Linden*) ζαχαροπλάστῆς Κράντλερ εὐγνωμονῶν διὰ τὴν ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἀρχικαγγελαρίου ἀθανασίαν του, τῇ ἀπέστειλε τὴν ἐπιούσαν πελωρίαν τοῦρταν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ὁποίας ἄγγελος ἐκ σακχάρους ἐν λουτρικῇ περιβολῇ, ὁμοίᾳ τῇ τῆς Ἑρνεστίνης, ἀνταπέδιδε τὴν φιλοφροσύνην τῆς ἀποθεώσεως τῆς ζαχαροπλαστικῆς τέχνης τοῦ Κράντλερ.

"Ἀλλὰ τὰ θαυμάσια τῆς Βέγνερ αὐτοσχεδιάσματα γίνονται ὅταν παριστάνῃ τὸν Νεώτατον Ὑπολοχαγὸν (*Der Jungste Lieutenant*). Εἶνε τοσοῦτον πεφημισμένη εἰς τὸ ρόλο αὐτὸ, ὥστε καὶ ὁ καλλιτεχνικώτατος βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας μετεκαλέσατό ποτε αὐτὴν εἰς Μόναχον, ὅπως ἀπολαύσῃ τὸ ἀμίμητον θέαμα τῆς Βέγνερ μιμουμένης τὸν ἰδιάζοντα τοῖς γερμανοῖς ἀξιωματικοῖς τόνον φωνῆς καὶ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰν αὐτῶν. Εἰς Μόναχον δὲ, τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας παραθέσαντος πρόγευμα τοῖς καλλιτέχναις τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης παραστάσεως, ἡ Βέγνερ ἐξ ἀπροόπου τινος ἐβράδυνεν ἀρετὰ νὰ παρουσιασθῇ. Μόλις δ' εἰσήλθεν, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ὠργισμένος κάπως:

— Σᾶς ἐπεριμέναμεν πολλὴν δεσποινίς, τῇ εἶπεν.

"Ἡ Ἑρνεστίνη χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ καθόλου, λαμβάνει τὴν στάσιν τοῦ νεωτάτου ὑπολοχαγοῦ καὶ ποιούσα τὸν στρατιωτικὸν χαριετισμὸν:

— Ἡ Υ. Μ. γνωρίζει, ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶχον ὑπηρεσίαν καὶ μὲ συγχωρεῖ, ἀποκρίνεται μὲ τὸν τόνον τῆς φωνῆς, τὸν ἰδιαίτερον ἐκεῖνον.

"Υπῆρξεν ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναλυθῇ εἰς γέλωτας ἡ βασιλικὴ ὄργη.

Εἶνε ἐλόκληρος σάτυρα τῶν γερμανῶν ἀξιωματικῶν τὸ δραμάτιον αὐτό. Καὶ ὅμως τὸ μᾶλλον εὐνοοῦν τὴν Ἑρνεστίναν κοινόν, ὅταν τὸ παριστάνῃ, εἶνε οἱ ἀξιωματικοί. Ἄλλ' ὑπερβάλλει καὶ τὴν σάτυραν αὐτὴν τὸ παρεμβαλλόμενον αὐτοσχεδίασμα τῆς Βέγνερ, δι' οὗ κωμικοποιεῖ τοὺς γερμανοὺς μουσικοδιδασκάλους. Ὅταν ὁ νεώτατος ὑπολοχαγὸς ψάλλει τὸ δημοτικὸν ἄσμα *Kommt ein Vogel geflogen...* ἐμπνέεται αἴφνης ἡ ἵθοποιὸς καὶ ἰρρίζει νὰ τὸ ψάλλῃ ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τὸ style ὄλων τῶν γερμανῶν μουσικοδιδασκάλων. Καὶ μιμεῖται τὸ style ἐκάστου αὐτῶν τόσον τελείως, ὥστε καὶ οἱ μόλις γευσάμενοι γερμανικῆς μουσικῆς ἀναγνωρίζουσι τὸν σατυριζόμενον. Ἀμίμητος δὲ εἶνε μιμουμένη τὸ style τοῦ Βέγνερ. Εἶνε ἀναμφήριστον ὅτι οὐδεμία ἵθοποιὸς θὰ δυναθῇ ποτε νὰ τὴν προσεγγίσῃ κἂν, εἰς τὰ τοιαῦτα αὐτοσχεδιάσματα, τὰ πληροῦντα τοὺς θόλους τοῦ θεάτρου φαιδρότητας καὶ γελώτων.

"Ἀλλὰ βλέπω ὅτι πολὺ ἐπελαγοδρόμησα ἐν τῇ θεατρικῇ ἀτμοσφαιρᾷ καὶ εἶνε καιρὸς νὰ συστειλω τὰ ἰστία καὶ νὰ ὑποστρέψω. Ἐξετάθην πολὺ καὶ ὀφείλω νὰ τελειώσω. Ἄλλως τε εὐρισκόμεθα εἰς παραμονὰς Χριστουγέννων καὶ ὁ στολισμὸς τῶν καταστημάτων καὶ ἡ ἐν ταῖς ὁδοῖς κινήσις ἡκιστα συμβάλλουσιν εἰς τὸ νὰ μὲ κρατήσωσι κεκλεισμένον ἐν τῷ δωματίῳ μου καὶ γράφοντα ἐπιστολὰς πρὸς τὸ **Μῆ Χάνεσαι**, ὅσον προσφιλὲς καὶ ἂν μοι εἶνε. Προτιμῶ νὰ περιπλανηθῶ ὡς χάλας ἀνὰ μέσον τοῦ συνωστίζομένου συρφετοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ πρὸ τῶν καταστημάτων, ἢ ἐν ταῖς Χριστουγεννιάτικαις ἀγοραῖς (*Weihnachtsmarkt*) καὶ πρὸ τῶν αὐτοσχεδίων παραγκῶν. Κλείω λοιπὸν ἐνταῦθα τὴν ἐπιστολήν μου καὶ ἐξέρχομαι ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ν' ἀποκομίσω ἄλλας ἐντυπώσεις διὰ τὸ «**Μῆ Χάνεσαι**» ἐκ τῆς περιουδείας μου.

P.

ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Τὸ γνωστότατον βιβλιοπωλεῖον **Κωνστ. Ἀντωνιάδου**, Ὀδὸς Ἑρμοῦ, εἰσάγει κατ' ἔτος νεωτερισμοὺς δώρων διὰ τὰ παιδιά, δώρων διασκεδαστικωτάτων καὶ ἐν ταύτῳ διδακτικῶν. Τοσαῦτα εἶναι τὰ ἐκ ξύλου *Ἑλληνικά* καὶ *Γαλλικά Ἀλφάβητα*, διασκεδαστικώτατα *Λεξιπαίγνια* (*Jeux de mots*), *Παιροράματα*, *Λαχεῖα*, *Ἰπποδρόμια*, ὠραιότατα κινητὰ θεάτρα μετὰ καὶ ἄνευ μουσικῆς, *Διαβολικὰ παίγνια* καὶ πολλὰ ἄλλα εὐμορφα πράγματα.

Συνάμα διωργάνισε τὴν καλλιτέραν συλλογὴν τῶν **Εἰκονογραφημένων** διὰ παιδιά βιβλίων. Εἶναι μὴ χαρὰ νὰ τὰ βλέπῃ τις.

"Ἡ δὲ συλλογὴ τῶν χρυσοδεμένων βιβλίων, οἷον τὰ νέα τοῦ **Jules Verne**, τοῦ Ἀνδερσεν, τὰ ὠραιότερα μυθιστορήματα, τὰ κλασικὰ, τὰ πλείστα μὲ εἰκόνας τῶν πρωτίστων ζωγράφων, εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΩΣΙΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

τεχνίτης εἰδικὸς προσελήφθη εἰς τὸ προοδευτικώτατον καὶ ὄλως παρισινοῦ ρυθμοῦ Κρυστάλλινον Κουρεῖον **Φιλέπου Γεωργαντᾶ**, Ὀδὸς Αἰόλου, οἰκία Μελά.